

ARBRES D'UN JARDÍ. Carmen Vidal Bejarano

Van arribar a aquell lloc quan eren molt joves, quasi uns nens. Van fer plegats l'època de creixença amb tot el que això implica, cadascú aferrat a les seves arrels. Tots dos gaudien del sol, de l'aire, de l'aigua, d'aquell trosset de terra i sovint es quedaven boca-badats mirant cap al cel.

Eren dos estranys. Els separava una distància que llavors els semblava molt gran. Les persones que vivien amb ells sempre voltaven al seu costat, de vegades eren els nens que s'ho passaven d'allò mes bé i de vegades els grans. Era un lloc per a tothom. També hi havia un gos, o potser eren dos. Ja no se'n recordaven.

Això era temps enrere. Havien passat molts estius i molts hiverns i moltes tardors i primaveres. I ja eren grans ells també. Estaven sans, forts i alts i feia ja bastant de temps que volien arribar l'un a l'altre. Un dia de primavera, un dia preciós, amb un sol esplèndid on ja començava a fer calor, amb ells ocells cantant sense parar, i amb la força que els donava la seva sàlvia van tocar-se les seves branques.